

PREGÀRIA DES DE L'ONZE DE SETEMBRE (David Jou)

Estimeu els vostres enemics, pregueu pel qui us persegueixen
diu l'Evangelí. I així procuro fer-ho,
amb amor per Catalunya –i les Illes, i València–,
amb respecte per Espanya, per Europa,
amb molta fam de pau i de llum per al món.

Prego pels qui no volen deixar votar
ni sí, ni no, ni en blanc, ni abstenció: no votar ningú, i prou,
perquè gràcies a ells apreciem més el valor suprem de la paraula,
dels arguments, de la democràcia, que tan sovint menystenim;

perquè algun dia entenguin que Espanya no és només d'ells,
sinó de tots els pobles que hi vivim i que l'hem feta,
i que si la volen només seva respectin que vulguem marxar-ne;

perquè compreguin que la suma és superior a la unitat,
que negar l'existència de l'altre és l'arrel de tants mals,
que el dret a la veu i la justícia estan per sobre de les lleis humanes;

perquè algun dia respectin les llengües i cultures
que ara menyspreen, ignoren, divideixen i arraconen
amb tanta prepotència, amb tanta hostilitat.

I prego per nosaltres, tan sovint enemics nostres,
tan donats a dividir-nos furiosament,
tan equívocs, tan covards, tan mesells, tan bufanúvols,
perquè tinguem la convicció, la imaginació i el coratge
que caldran en les hores difícils que s'acosten.

LA FORÇA DEL TEU VOT (David Jou)

Contra la prepotència i l'autoritarisme,
que essencial és la força del teu vot!

Els tenen la llei,
en fan el que els dóna la gana,
sense cap afany de justícia,
per a exhibir poder i represàlia.

Els tenen la policia, el control dels diners,
les ambaixades, els altaveus, la monarquia,
la complicitat d'altres governs,
la violència, el xantatge, la mentida.

Contra tanta ignomínia,
tu tens el teu vot.

No es tracta d'Espanya o no Espanya,
d'independència o no independència,
sinó de qualitat de la democràcia,

de si Espanya és de Madrid i només de Madrid,
–dels funcionaris, empresaris i polítics de Madrid
i la seva claca ultranacionalista i sectària–,

o si és de tots i per a tots,
lliure, justa, diversa, en xarxa
–i si no sap o no vol ser de tots,
que hi hagi manera de marxar-ne.

Ocultar, dissimular, silenciar, tergiversar,
escapçar, colpejar, multar, empresonar ...:
menys escoltar-nos, tot;
menys solucions, tot;
menys propostes, tot;
menys esperances, tot.

Per a no retrocedir en drets i llibertats,
per a explorar camins que ara ens són negats,
per a anar més enllà d'horitzons enquistats,
contra aquells que et voldrien vençut i capcot,
suma avui la força del teu vot.

UNA PART DE LA MEVA ÀNIMA ÉS A LA PRESÓ (David Jou)

Una part de la meva ànima és a la presó;
Una part del meu vot, una part del meu cor, són a la presó;
Una part de la democràcia és a la presó,
Per un abús de la llei, utilitzada per a fer callar,
per a tallar camins, per a tancar sortides,
per a acusar d'odi els agredits i absoldre els qui han atacat.

No calia.

La llei ha de ser un camí per a tots, un lloc de racionalitat,
de futur, de serenitat i d'esperança,
no una barricada de revenja i parcialitat,
no un pou per a llençar-hi la vida dels altres.

De tanta trencadissa, n'hem de fer emergir
alguna cosa nova, digna de la lluita i de l'espera,
com en els trencadissos de Gaudí:
els bancs del parc Güell, les xemeneies de la Pedrera,
no haurien estat possibles amb rigidesa.
Calia trencar i calia refer, sumar amb intel·ligència els fragments
en la plasticitat, la imaginació i l'urc intens
d'una nova forma d'estructura i de bellesa.

Hem trencat. Han trencat.
Sabrem refer amb justícia i novetat?
O tornarem, pusil·lànimes, a l'ordre injust de sempre?

Una part de la meva ànima és a la presó;
No serà en va –ho vull creure- el seu temps de privació,
d'indignació, d'ansietat i de tristesa.

NADAL (David Jou)

En temps de fúria, de represàlia i de mentida
–hi ha hagut gaires temps que no fossin així?–,
quin anhel d'un altre ordre, més humà i més diví,
de pau, de concòrdia, de plenitud i de vida!

Cada Nadal ens ho diu i ens hi crida;
la sagrada feblesa d'un nadó clandestí
contra l'ordre caduc d'esclafar i d'agredir:
quina fràgil grandesa en la nit exhaurida!

Déu en el món –goig roent–; més encara:
el món en Déu a través de la rara
presència que arriba en la nit de Nadal:

en el dolor i la mort salvats en Ell des d'ara,
–en l'invisible amor que sustenta i amara
l'Univers immens i el més ínfim mortal.